

Inhoud

1	Dan maar dood	7
2	Ik vind het een eer	9
3	De familie Bres	11
4	Alles voor de club	29
5	Henk en de vrouwtjes	95
6	Brood op de plank	119
7	De crimi-kneus	161
8	Onbehouwen knuffelbeer	177
9	Premier Pim	217
10	Dankzij Ome Ton	225
11	Het ouwe lijf	237
12	Het einde	249

1 Dan maar dood

‘Ze zaten in dat vak naast ons allemaal te zingen. “Met een mes in het vlees van een dooie kanker-Hagenees.” Dat beviel me niet. Dus ik zei, met van die gebaren: kom maar op. En zij: kom jij maar op. Vijfhonderd van die teringneuzen. Tyfus-Amsterdammers. Zo ging dat heen en weer. En toen gingen ze met z’n allen in de hekken hangen en braken die hekken open. Ik dacht: oei. Maar in mijn eigen stadion weglopen: dat zal toch niet? Never nooit! Dus ik doe weer zo van: kom maar op dan, kneuzen.

Ik keek achterom en zag de hele Zuid-tribune, waarvoor we die dag toevallig een kaartje gekregen hadden, leeglopen. Ik stond helemaal alleen. Die anderen waren allemaal gewone mensen, weet je, die waren wel wijzer. Die neuzen werden helemaal gek. “Kom maar! Kom maar!” riepen ze. En toen dacht ik: dan maar dood. Ik ben in mijn eentje het uitvak ingegaan en heb flinke klappen uitgedeeld. Ik hoorde wel een paar keer een neus breken. Dat is makkelijk zat bij die gasten, de neus raken, haha. Maar ik heb zelf ook verschrikkelijke klappen gekregen, logisch. Je zit dan gewoon in een roes.

Toen kwam de ME ertussen en die pakte me op. Maar ik zat zo vol adrenaline dat ik gelijk weer met die wouten begon te knokken. Die zeiden: “Doe normaal, mongool! Heb je een doodswens of zo?” Ik zag het gewoon allemaal niet meer. Want ik vond het kankerhonden. Ik liep met een petje op mijn hoofd met de tekst: “I’m a cop killer.” Dat wilden ze er het liefst af slaan, dat kun je wel begrijpen. De haat was wederzijds. Maar als ze wijven op me af stuurden, dan werd ik kalm. Want ik sla geen wijven, dat vind ik laag. Van wijven, kinderen en dieren

blijf je af. Maar goed, die kalmeerden me dus. "Henk, kap nou, joh. Wat heb je er aan?" Toen werd ik rustig.

Later zat ik in de Bijlmerbajes. Komt er zo'n gast op me af. "Jij bent toch die kale kanker-Hagenees die in zijn eentje het vak in ging?" Dus ik denk: Jezus, nou komt het. Zeg-
tie: "Respect, man, respect." Werd er daar opeens tegen me opgekeken. Terwijl buiten, in Amsterdam, een prijs op mijn hoofd was gezet. Hoeveel het was weet ik niet meer, maar het was een hoop centen. De hele F-side liep op me te loeren. Veel later, toen ik als portier bij houseparty's werkte, zeiden ze regelmatig: "Blijf jij maar aan de deur staan, want als je naar binnen gaat, word je lek geprikt." Dus dat deed ik dan niet. Want dat is uitdagen, dat moet je niet doen.

Ik zou dat nu nooit meer doen, in mijn eentje zo'n vak in gaan. Niet alleen omdat ik niet meer zo sterk ben als toen, maar het zou je dood zijn. Je ziet hoe die kopschoppers tegenwoordig reageren, dat red je niet meer in je eentje. In mijn tijd ging je gewoon op de vuist. Kicken!

Nou Jan, dat was eigenlijk mijn doorbraak, die wedstrijd tegen die neuzen. Toen wist iedereen: die Henk Bres, da's geen laffe hond.'

2 Ik vind het een eer

‘Wil je koffie?’

- **Graag.**

‘Corretje, hij wil koffie!’

In de ene hoek van de witte hoekbank: een massieve man, leesbrilletje in het T-shirt gestoken, blauwwitte Adidas-slip-pers aan de voeten en niet van zins heel vaak op te staan. In de andere hoek een klein, goed verzorgd vrouwtje met een iPad in haar handen, die al decennia gewend is die lange, dikke reus te verzorgen. En die, zo zal blijken, fungeert als extern geheugen van de man. En verder is er het hondje.

Als hij bij die nadere kennismaking zegt dat hij ‘nog niet kan schijten zonder mijn Corretje,’ denk je na een uurtje toch: misschien was dat niet overdreven. Henk Bres is niks en kan niks zonder Corry Hendriks. Niet ‘schijten’, geen koffie zetten, geen huishouden runnen, geen financiële zaken regelen en al helemaal geen tientallen uren coherent vertellen over hoe het nou allemaal zo ver met hem heeft kunnen komen.

Zijn jeugd. Zijn hooligan-tijd. Zijn werk (geen gein). De vrouwtjes. De criminaliteit. De seksclub. Zijn BN’er-tijd. Zijn activisme. De pedo-haat. De sportschooltijd. Geld. Misbruik. Naïviteit. Corretje. Waar het ook over gaat, het ‘extern geheugen’ moet hem op pad helpen, aanvullen en corrigeren.

Het schrijven van de biografie van Henk Bres zal een hels karwei worden. Want hij mag dan een gemeten IQ van 117 hebben (bron: Henk Bres), alle klappen die hij in de sportschool en op de voetbaltribune ook heeft gekrégen, hebben zijn lange-termijngeheugen - to put it mildly - geen goed gedaan. Maar

we besluiten die dag het wel te gaan doen. Here's the deal.

'Ik wil er geen dingen in die nog niet verjaard zijn, Jan.'

-Snap ik.

'Verder mag alles er in en lieg ik nergens over.'

-Da's mooi. Ik heb ook nog wat dingetjes.

'Zeg het eens, vriend.'

-Mijn vader is overleden aan kanker. Iedereen is of wordt wel met die ziekte geconfronteerd. Jij gebruikt elke drie zinnen het woord 'kanker'...

'Maar zo praten wij in Den Haag! We bedoelen er echt niks mee. Het is gewoon hoe wij de dingen zeggen. Net als we gekleurde mensen 'bruinen' noemen.'

-Ik ga dat woord regelmatig weglaten.

'Is goed, vriend.'

-Verder gaat dat boek over jouw leven, het wordt geen folder voor de politieke partij waar je toevallig op stemt.

'Dat hoeft van mij ook niet.'

-Tenslotte: we delen de opbrengst op fiftyfifty-basis.

'Al wil jij alles hebben. Ik vind het een eer.'

-Geen gelul, fiftyfifty.

'Oké. Denk jij echt dat mensen mijn boek willen lezen, Jan? Serieus?'

-Dat denk ik echt, Henk.

'Kicken!'

3 De familie Bres

‘Ik was een lieve gozer. Ik was aardig tegen iedereen. Bedeesd. Ik luisterde naar mijn ouders. Ik weet nog dat ik als kleine jongen zo’n houten stepje had. En ik zat op gymnastiek. Moet ik in zo’n pakkie achterop de fiets naar de Dierentuin om een uitvoering te geven. Moesten we dansjes doen en door een hoepel springen.’

-Was je er goed in?

‘Ik was helemaal nergens goed in.’

Op 29 augustus 1952 geven Willem Hendrik Bres en Lenie Josine Bres-Zaal leven aan hun zoon Hendrik. ‘In de geboortekliniek aan de De la Reyweg. Met een tang.

Het gaat met Henkie zoals met veel jochies uit de - toenmalige - Haagse Schilderswijk. Luisteren naar hun ouders, niet al te veel zin in school, gek op rottigheid uithalen. ‘Ik viel niet op. Ik was beleefd in gezelschap en vriendelijk tegen iedereen, maar nooit op de voorgrond. De meesters vonden me een rustige leerling. Niet bijster slim. Misschien wel een beetje een meelovertje. Maar was er rottigheid, dan was ik er bij. Een Pietje Bell.

Ik praatte natuurlijk wel Schilderswijks. Dat deed iedereen. “Ouwe.” “Kanker.” “Lul.” Dat was heel normaal. Mijn moeder praatte keurig netjes. Mijn vader schaamde zich weleens tegenover mijn moeder over hoe-ie was. Hij deed zich braver voor dan hij was. Hij hield zich in als zij er bij was. Hij wilde dat mens geen pijn doen. Ik ook niet. Het ergste vond ik als die ouwe en mijn moeder ruzie hadden. Als er eentje boos weg liep, deed ik er alles aan om het weer goed te krijgen. Wat dat betreft was ik een kweetje.

Mijn vader werkte zijn hele leven bij de PTT. Als portier en begeleider bij de PAD, de Post Auto Dienst. Ze waren gelovig, mijn vader was zelfs diaken in de kerk. In de oorlog is hij opgepakt en moest hij werken in Duitsland. Hij moest munitie maken voor de moffen. Toen is hij ontsnapt. Hij is in een emmer stront gedoken die moest worden afgevoerd. Daar is-ie uitgekomen en toen is-ie lopend naar Den Haag gegaan. Dat is ook het enige wat we weten, want hij wilde er nooit over praten.

Door dat kamp is hij, volgens mijn moeder, helemaal veranderd. Daarvoor was hij aardig. Daarna haalde hij allemaal gekkigheid uit. Het huis uit, zuipen, wijven. Maar geen kwaad woord over mijn vader, want ik was gek op die ouwe! Hij had wel een kwade dronk en kon je dan heel erg vernederen. Ik was altijd een mager ventje en hij vond dat ik een grote lul had. Daarom noemde hij mij altijd 'zandwagen met aanhanger'. Ik schaamde me daar altijd voor. In zijn hart was hij wel goed, maar hij toonde het moeilijk.

Hij had ook goeie dingen. Het was altijd lachen met 'm. En als je geld nodig had, zei je gewoon: "Ouwe, geef mij effe geld." Het was geen boeman, het was gewoon een doorsnee vent. Hij wilde wel heel erg graag gezien worden. En als Corretje tegen hem zei: "Zo ouwe, wat kun jij zuipen", dan was-ie er nog trots op ook. Hij wilde zich altijd groot voordoen tegenover anderen. Ik denk dat hij een minderwaardigheidscomplex had. We scholden elkaar altijd de tering. Maar dat was Haags. We zaten elkaar altijd af te zeiken. Dat is vanaf mijn jeugd tot aan zijn dood altijd zo gebleven. Hij tegen mij, maar ik ook tegen hem. We hadden altijd bonje als we bij elkaar waren, maar waren we niet bij elkaar, dan misten we elkaar. Ik hield echt van die man.